

XXVII

От върха на висока скала, под каменен свод, Шена, Гени и Рац наблюдаваха под себе си потъналото в мрак градче, където нощното спокойствие на затъмнените улици беше нарушавано само от малки групички или отделни местни жители с бърза походка.

Гени посочи към трепкащи светлилки от срещната страна на близката улица:

– Нещо шумно идва оттам!

Рац любопитно протегна врат. Обаче клоните на тамошните дървета и покривите на къщите му закриваха по-ясната картина.

– Отиваме да видим!

Все повече факли и отделни човешки фигури можеха да се различат.

Шена завъртя отрицателно глава. Прекалено силно го беше обзела умората след тежкия ден. Противно на това, Рац беше пълен с живот. Обърна се към Гени:

– Няма от какво да се боиш. Местните няма да ни сторят нищо лошо.

В отговор на колебаещия се поглед на Гени Шена само повдигна рамене. Не се виждаше никаква причина за страх. На края се съгласи:

– ОК, да видим това събитие!

Рац, с една от факлите, се спусна до каменните стълби, слезе на една тясна улица на старото градче и се запъти към трепкащата светлина.

Врява се вдигаше сред градския площад, откъдето колона войници с оковани гигантски опийци се придвижваше към тях.

– За тежка физическа работа използват тези опийци – обясни Рац, докато търсеше място, откъдето да виждат добре. Краят на площада беше най-подходящ. Задържа Гени. Цялото събитие те двамата можеха да го следят оттам.

– Робите се бунтуват! – чува предупредителен вик от един минаващ край тях местен жител.

С диви викове и удари с бичове войниците пренасочиха колоната от оковани роби към горната част на площада.

Гени и Рац се качиха на едно малко издигнато стълбище на тамошна сграда.

Мускулестите опийци, с една глава по-високи от своите стражари и с човешка, макар и доста горилоподобна външност, въпреки здравите окови, изглеждаха много опасни. Под светлината на факлите техните мускулести тела разкриваха страшна сила.

– Вероятно са ги изненадали – отвърна Гени, докато любопитно оглеждаше ту опийците, ту техните стражари. И скоро и войниците също я забелязаха. Видимо се възбудиха. Едни ѝ махаха за поздрав, други ѝ се покланяха. При всички положения, нейното присъствие им направи силно впечатление. Също и на командира на стражата, така че той се приближи до нея и с меч в ръка се удари по гърдите:

– Приветствам те красива полубогиньо! – извика той, като гордо посочи пленниците. – Грабливите опийци не почитат никого, дори и вашите отци боговете. За ловихме ги заедно с техния вожд. След това направи знак на двама войници да доведат пред полубогинята един гигантски опиец, който се остави да го изतिकат напред до няколко метра пред Гени. Там се разкрачи в толкова горда и изправена стойка, че със своето едро

мускулесто тяло, въпреки оковите, изглеждаше величествено. Сякаш веригите на ръцете му бяха поставени по негово желание и той можеше да ги разкъса, когато поиска.

Гени изглеждаше като истинска полубогиня пред тези груби същества. И владетелят на опийците не можеше да скрие възхищението в погледа си.

– Красива си, полубогиньо! – извика той в поздрав, без да обръща внимание на войниците и тяхното блъскане, удари и виковете.

– Какви ги приказваш, богоборце ти – избута го назад командирът на стражарите, замахна с копие то към него и му заповяда да коленичи в знак на уважение.

Владетелят на опийците продължаваше да гледа привлекателната Гени, олицетворение на божествена красота, след това бавно подвигля коляно за поклон в знак на почит и ненадейно, с мигновено променено настроение, рязко се изправи. Отново разкрячен, със силен глас извика:

– Моя ще бъдеш, красива полубогиньо! – и с окованите си ръце няколко пъти се удари по гърдите.

Гени се отдръпна една крачка.

– Моя ще бъдеш, красива полубогиньо! – повтори още по-решително владетелят на опийците.

Командирът на стражата застана между него и Гени.

– Не бойте се, красива полубогиньо! Този опиец няма да се освободи от плена! – каза той, докато изтикваше опиеца напред и встрани, след това на пътя, където колоната потегли напред в своето шествие.

* * *

На следващия ден владетелят на град Ортран подготви голямо спортно състезание с участие на всички най-добри състезатели от техния град.

По време на закуската в кралския дворец, когато Тилън и Шена нагъваха доста обилни порции, към тях се присъедини Рац. Седна до Гени и веднага започна, още целият запъхтян:

– Чу ли за бягството на владетеля на опийците?

Гени видимо се обезпокои.

– Някой бил му помогнал отвън. Стражарите говорят за враждебни към тях богове. Според тях не би било възможно по друг начин. Не знам. Като се има пред вид великанската му сила, поне според мен, и сам лесно се е освободил. Да, трябва да се погрижим за Гени – каза той и погледна към Тилън. – От тази заплесия по Гени можем да очакваме много неща, също и опит за отвличане.

Тилън го погледна учудено:

– Какви ги плещиш?

– Вчера се срещнахме се него – обясни Рац и започна да разказва за нощната среща с пленените опийци.

* * *

– Победният венец от ръцете на полубогиня би означавал неизмерима чест за нашите състезатели – каза владетелят Ортран с поглед, вперен в Гени. – Голяма почит би било за тях.

– ОК! – съгласи се Гени и то с толкова суетна усмивка, че Тилън не можа да се въздържи от заразителната шеговитост. Въпросът за евентуалната му победа на това състезание просто му се изплъзна от езика.

Наистина интересно беше всичко това. Щеше да бъде забавно. Като се вземеха пред вид по-дребните фигури на местните жители, той можеше да разчита на доста голямо предимство при спортното състезание, поне доколкото би било позволено неговото участие.

– О, разбира се! – зарадва се владетелят на Ортран. – Моите поданици не смеят да се мерят с полубоговете по фехтовка, понеже ние, обикновените смъртни съзнаваме пагубната сила на полубоговете. А в безопасните спортове участието на полубогове е наистина желано.

Тилън, смеейки се, погледна Шена. Той мърмореше нещо за чукове и разбиване на глави с бухалки и за малоумието на спортове от този вид, защото са крайно глупави, обаче на въпросителния поглед на владетеля на Ортран любезно се усмихна.

– Бягането, борбата и хвърлянето на копие ми харесват отдавна. Моят приятел Тилън е като роден за тях. С голямо удоволствие ще участва в тях.

* * *

Тилън, след като се включи в редиците на състезателите, скоро беше обхванат от състезателен дух. В голямото забавление на местните жители и времевиците той убедително победи в състезанието по бягане на триста крачки и след това и по борба, където, със знанията си по бойни изкуства се представи направо брилянтно.

Дори най-силните представители на местните жители не можаха да му се противопоставят. Всички наред се оставиха да бъдат измамени от няколко прекалено прости джудо хвърляния и после, след приземяване, само слисано гледаха, без желание за по-нататъшна борба.

Така Тилън, като многократен победител, беше любимец на местните жители, където и да отидеше. Двама от местните жители дори го понесоха на рамене край въодушевеното множество чак до Гени. Полагаше му се награда с целувка. Тилън доволно се разкрачи. Дори прекалено доволно. Защото Гени вече беше започнала да върти отрицателно глава. Обаче публиката чакаше. Гени не можеше повече да се измъква. С лека целувка се докосна до устните му и писъци и крясъци вече направиха атмосферата непринудена.

След състезанието направо се родиха с печен дивеч, вино и все по-приповдигнато настроение. И Тилън, и Гени скоро се заразиха от убеждението за голямото значение на това състезание. Разбира се, на ниво забавления и с определени за двамата роли.

Тилън дори така се отъждестви със суетен образ на старогръцки герой, че смая и Гени. А що се отнася до откритото ухажване, малко флирт ни най-малко не я смущаваше. Точно обратното. Със смеха си дори насърчаваше палавото поведение на Тилън. Всъщност, все повече се преструваха, че се преструват. Така се стигна и дотам, че Тилън се правеше, че е влюбен в Гени. Разбира се, всичко това се случи по време на играта и забавленията на местните жители. Наистина забавно. Веселиха се до късно през нощта.

След постепенното стихване на врявата, до Тилън седна един времевик, който след многомесечно пребиваване, поне така каза, се почувствал вече истински местен жител. Нямало по-интересна планета, обясни той. Но и иначе той беше с по-забавен нрав. Безброй духовити мисли долитаха от него в непринудения разговор, така че Тилън го разпита и за най-интересните особености по тези места.

– *Удвоителят!* – отговори времевикът с многозначителна усмивка. – *Въпреки всички останали безспорни забележителности, повечето хора са дошли тук именно заради него, нали?*

Тилън се засмя в потвърждение на очевидността на забележката на времевика. А повече за себе си, стана напълно сериозен. Забележката на времевика го смая. Толкова близо беше тази работа. Някъде наблизо... Би трябвало да съобщи това на Прот. А преди всичко трябваше да открие причината за значението на този удвоител.

В тази весела атмосфера Тилън разпита времевика и за неговия опит. Той с голямо удоволствие отпи една глътка от голяма чаша, вероятно от онова оживяващо питие, подобно на вино, на местните жители. При всички положения изглеждаше пийнал.

– *Без личен опит не можеш да схванеш същността на удвоителя* – каза той, убеден в своята правда, като с весел смях самоуверено погледна Тилън. А той, естествено, се възползва от неговата словоохотливост и подхвърли уж между другото:

– Не разбирам съпротивата на някои времевици срещу тези уреди.

Времевикът омаловажаващо завъртя отрицателно глава:

– *Вероятно в подсъзнанието ни е скрит страхът от приемането на революционни новости. Съвсем ненужен страх.*

* * *

– В чест на нашия герой! – владетелят на Ортран вдигна наздравица с чашата си и стоте гости около всич-

ки маси в голямата празнична зала шумно реагираха и въодушевено наподобиха неговото вдигане на чашата.

Тилън весело отвърна на наздравицата. Отблясъците в очите на Гени и жизнерадостната ѝ усмивка предизвикаха Великия герой, както го кръсти Шена. Все повече чувственост имаше в смеха ѝ. Допаднаха си повече отколкото когато и да било преди, той беше убеден в това. Ще бъде негова. Още тази нощ ще бъде негова. Трябва да я спечели. При целия си жизнен характер досега само малко повече му се изплъзваше. Гласкан от кипяща енергия, той я пронизваше с похотлив поглед и плътно се притискаше в нея и Гени не го отблъскваше, точно обратното, самочувствието му на голям победител ѝ допадаше.

– Тилън, това вино ще те събори! – укоризнено го предупреждаваше тя, като се смееше.

– Мен ли! Изобщо не се притеснявай. Нощес може само да ме ободрява – доближи се той до нейната шия и прошепна: – Ти можеш още по-добре!

Гени игриво му се изплъзна.

– Виж, на масата край вратата с удоволствие биха разговаряли с Великия победител. Върви да ги поздравиш, трябва да се преоблека – подхвърли му тя, като звънко се смееше, и стана. – Ще прескоча до стаята си, за да си оправа тоалета.

Няколко проблясъка светкавично преминаха през съзнанието на Тилън и същия миг той доста бързо схвана. Обстоятелствата бяха прекалено благоприятно, за да не се възползва от тях.

– ОК, Гени! Хайде, върви! Ще поздравя момчетата до вратата.

* * *

Пред голямото стенно огледало от полирана златна плоскост Гени самовлюбено разглеждаше красивото си тяло, все още обзето от жадните погледи на Тилън. С колко гореща похот беше гледана тази вечер! Цялото ѝ същество беше пленено от чувствените докосвания. Тилън беше наистина забавен. С целия си лекомислен нрав беше проникнал в нея и тя на всичко отгоре насърчаваше агресивността му. Макар че е леко прекалено potentен още по природа. Гени се усмихна на своята палавост.

– Гени!

През вратата на нейната стая се показва главата на Тилън:

– Мога ли да ти помогна?

– Хм! Защо не си при обожателите си?

– Бях – отговори той. – Изпразнихме по чаша вино в твоя чест. След това стана скучно.

– Малко бързо свърши тази работа!

Обхвана я през кръста и гърдите и започна да целува оголената ѝ шия.

– Моя ще бъдеш, Гени, моя! – прошепна ѝ той.

Гени не се съпротивляваше на любовната игра на все по-възбуждения ѝ приятел.

– Обичам те! – каза той страстно.

Това я поласка. Като криеше от него устните си, закачливо се закикоти. Поне известно време се наслаждаваше на съпротивата. Иначе, ни най-малко решителна, обаче достатъчна, че до горещата му целувка можа да проникне само по-малката част от агресивността провокирана от похотта му.

Внезапно се освободи от прегръдката му.

Тилън не можеше повече да се въздържа:

- Бъди моя!
- Така ли? – проточи тя с престорена изненада.
- Гени, желая те!
- Възбуждам ти страстта ли?
- Хайде да правим секс!
- Хм, бързи желания имаш.
- Ще правим ли?
- Все още нямам настроение за това.
- Допадаме си.
- Бърз си, мой Тилън!
- Ще бъдеш моя!
- Гени още по-закачливо се закикоти.
- Ще бъда!

В Тилън всичко закипя, обаче Гени отново се изплъзна от ръцете му.

– Не нощес – каза тя, като се смееше предизвикателно, и избяга през вратата. – Твоите обожатели ни чакат. Трябва да ги поздравим.

* * *

В голямата празнична зала се смесваха пиянските подвиквания с фалшивото пеене на порядъчно пийналите гости. Тилън се чукна за наздраве с един времевик.

– *Доста бързо се върнахте с приятелката си!* – заговори го времевикът от предишния разговор за удвоителя.

– Нашите жени са хитруши – това, че Гени се беше измъкнала, привличаше излишъците му от енергия на повърхността. – Не знам какво да правя с нея.

Времевикът весело се засмя:

– *И ние ни най-малко не сме в по-добро положение* – подхвърли той разбиращо. – *Наздраве!*

След като изпразни чашата, седна по-близо до Тилън:

– *До известна степен можеш да си позволиш да я имаш!*

– Как?

– *Много просто. Вземи си нейна двойница.*

– Двойница? – пияният мозък на Тилън въпреки всичко се опита да се съсредоточи за необичайно мисловно усилие.

– *Аз самият вече няколко пъти си позволих да се удвоя, добре познавам процедурата. Да, убеди я, че ще има приятни изживявания чрез нашия уред, за останалото не се грижи. Ще ти помогна да направиш нейна двойница.*

– Не бива да ѝ правя това без нейно знание, защото за вашия удвоител не знам още нищо – Тилън неохотно се намръщи, обаче времевицът го слушаше безмълвно, смеейки се весело, като от време на време завърташе отрицателно глава.

– *Забавни играчки са това. Ненужно се колебаехме всички.*

– Е, да – отговори Тилън, – не казвам, че не си прав, де. Иначе, не оспорвам твоето убеждение, обаче трудно ми е да взема решение за всичко това. Поне не мога така набързо.

– *Днес следобед се договорихме за твоето удвояване. Сам си взе решение за него, поне за себе си, нали?*

Тилън го гледаше въпросително с мътните си очи.

– Обаче зад всичко това трябва да има още нещо. Иначе вие, времевиците, не бихте се карали заради удвоителя.

– *Ами да, има още нещо. Обаче това «нещо» е*

забавна игра. Съвсем сигурно е, че не би могъл да установиш значението на удвоителя без личен опит. Това не можем и ние, времевиките. Просто трябва да го изпиташ на практика. Едва след това ще можеш да отсъдиш. Друг избор нямаш.

Тилън нерешително поклати глава. За да разбере техния спор, трябваше да се запознае с този уред.

– *При всяко положение!* – убедително резюмира своя извод времевикът, така че признаването на необходимостта от впускане в това начинание все повече преобладаваше в размислите на Тилън.

– *Ноцес мога да ти помогна, утре вече ще отпътувам със своите приятели на екскурзия, по всяка вероятност, по-дълга.*

– Не знам какво да направя!

– *Взе решение за личен опит, защото ти е необходим. Всички вие се нуждаете от него, както и ние. Защо да не привлечеш за участие и своята приятелка?*

Тилън леко кимаше в потвърждение:

– За себе си вече взех решение да се впусна в това начинание.

– *Е, виждаш ли!* – времевикът сияеше от веселото пийване.

Тилън погледна Гени. От другата страна на масата кокетираше със своя съсед времевик. Не можеше да се реши. Поне не веднага. Не му беше лесно. Все пак, имаше риск. Обаче, трябваше да се запознаят с удвоителя. Трябва да се запознаят с тази работа, с всичко, с което удвоителят е свързан, трябва да се запознаят. Не могат да избегнат това. Не трябва! Конвулсивно вдигна чашата и я изпразни.

– ОК, ами хайде да го направим!

Времевикът го погледна насърчително:

– На твоята приятелка можем да предложим съпреживяване на сливане на свещеничка с богинята О. Процесията на свещеничките всеки момент ще мине на път за храма на тяхната богиня, можеш да ѝ я покажеш, когато минават под нашите прозорци. Богинята О е най-голямата тайна на тази планета и тази тайна ще се разкрие нощес пред тези свещенички.

Времевикът хитро се усмихна на Тилън:

– Може да се разкрие също и пред твоята приятелка!

През Тилън преминаваха неприятни усещания. Да, ама нямаше избор. Все пак, не бива да направи това на Гени, тази мисъл изплува на преден план, въпреки забавеното му от опиянението мислене.

– Е, да, вече идва. Чуваш ли пеенето?

Тилън вдигна глава. Отвън се чуваше хармонично пеене на момичета, иначе поотдалечено, обаче все пак достатъчно ясно. Гостите с интерес се придвижваха към прозореца.

Тилън се запъти към един засводен отвор в стената, от който се излизаше на малък балкон.

– Какво става? – извика Гени.

– Свещеничките отиват в храма на богинята О.

Гени с любопитство се присъедини към него под свода, откъдето добре се виждаха улицата и движещата се процесия на свещеничките.

– Нощес пред тях ще се разкрие тайната на богинята О – обясни ѝ Тилън.

Гени с интерес разглеждаше екстатичните лица на младите свещенички.

– Всички те са обзети от очакване! – установи тя след кратко наблюдение.

– Да, богинята О е най-тайнствената богиня!

– Защо тайнствена? Каква е историята?
– Не знам, никой не знаел това.
– Само че какво би могло да бъде?
– Нещо трябва да бъде.
– Времевиците също ли не знаят?
– Не! Някои времевици се идентифицират със свещенички в удвоителя, те знаят, но не искат да дават изявления за това. Казват, че не е за мъже.

Гени с все по-голямо любопитство разглеждаше екстатичните момичешки лица.

– Вие, жените, можете да я научите чрез удвоителя – намекна ѝ Тилън.

– Сериозно ли?

Тилън кимна потвърдително:

– Поне казват така.

– Бих ли могла и аз?

– Да, вероятно. Поне според това, което чух.

Гени боязливо погледна Тилън:

– А какво, ако е опасно?

Тилън я притисна към себе си:

– Те отричат това. А и няма да присъстваш непосредствено. Всичко ще изживяваш дистанционно.

– А как действа всичко това? Толкова се говори за този удвоител, но все още не знаем нищо за него.

– Трябва да се запознаем с това нещо, с този удвоител.

– Наистина не знам...

– Ще опиташ ли?

– Малко се боя!

– Самият аз вече се реших. Договорих се да изпробвам този уред, така че постепенно да се запознаем с това нещо. Ще се удвоя.

– Наистина ли?

– Да! Приех поканата на един времевик да се присъединя към тях при групов сеанс. Чрез него ще се впусна в удвояване.

– Има ли той вече опит?

– Да, поне така казва.

– Би ли могъл и на мен да осигури възможност за изживяване на посвещаването на свещеничките в храма на богинята О?

– Разбира се! Казва, че е просто.

– Да отида ли?

– Отиди!

– Тилън?

– Да?

– Боя се. Трудно се решавам така набързо.

Тилън се обърна към процесията.

– Без познаване на удвояването и неговите последици няма да можем да разберем спора между времевиците.

Гени безмълвно гледаше свещеничките:

– ОК, не може да бъде толкова опасно!

* * *

Времевикът поведе Тилън и Гени по пътя до една висока каменна сграда на десет минути пеша. Влезе в нея и като им махна с ръка ги покани да го последват.

– *Ей тук!* – показва им той при влизане в голяма зала с кабинки с форма на раковина. – *Нещата са прости. Сядаш в средата на раковината с желание за своето удвояване. Това е всичко.*

– Нищо друго? – простотата на процедурата смущаваше Гени.

– *Не!* – времевикът се усмихна на нейното недо-

верие. – *Това е много просто. След това още само си пожелавах да присъствам на обряда.*

Гени въпросително погледна Тилън. И у него също се пораждаха съмнения. Абсолютно сигурно беше, че би трябвало да има още нещо, обаче тях нали ги интересува именно онова, което се крие зад всичко.

– Върви! Трябва да проверим това – каза той и леко я бутна към раковината.

– ОК! Ще опитам! каза тя и изпълни указанията на времевика. Той, като се приближи до Тилън, прошепна:

– *За проследяване на обряда не е необходимо удвояване, защото още с обикновено телепатично предаване на мисли контактът е достатъчно непосредствен. Двойницата ѝ обаче лесно ще отведеш където искаш.*

Тилън кимна:

– И каква ще бъде двойницата ѝ?

– *Това изцяло ще бъде Гени. Само че от паметта ѝ можеш да изтриеш всичко, което пожелаеш.*

– Също и за нашето досегашно познанство?

– *Разбира се! Нека ѝ оставим цялото подсъзнание, което определя характера и чувствеността ѝ. Нека ѝ копираме знанието и познаването на околната среда на една от тукашните робини. Когато те познае като свой господар, ще направи всичко за твое удоволствие.*

Мислите на Тилън отлетяха в предусещане на скорошните събития.

– Ох, лисичке моя златна – измърмори под носа си той.

– *Да оставим Гени!* – каза времевикът. – *Не се нуждае повече от нас. Прехвърлянето е вече осъществено.*

вено. В отсрещното крило на този дворец вече те чака твоята робиня.

– Какво, това става толкова бързо?

– *Разбира се, това е едно от предимствата на тези удвоители. Всичко се изпълнява за миг.*

– Е, ами да вървим! – каза Тилън, възбуден от очакване, и пое след времевика.

* * *

Пред вратата на старовремската спалня времевикът приятелски махна на Тилън:

– *Приятно прекарване!*

Тилън нерешително спря. В спалнята трябваше да бъде двойницата на Гени. Робиня.

Бавно се приближи до леко открехнатата врата, погледна през процепа и нерешително спря. На светлината от трепкащия слаб пламък в камината видя образа на Гени. Да, това беше Гени. Поне по външност. Седеше на леглото и гледаше някак си унесено пред себе си, сякаш чакаше. Очакваше някого. Него?

Тилън със самовлюбена усмивка широко отвори вратата, влезе и отново спря.

Робинята срамежливо сведе очи под любопитния му поглед.

Затвори вратата след себе си. Наистина беше двойница на Гени. Всъщност, това беше Гени. Фактически беше Гени. Да не би Гени и онзи времевик да си бяха направили малко майтап с него? Тази нощ ще бъде негова и това беше най-важното. Всъщност, беше му все едно, дали това е Гени или нейната двойница. Нямахше нищо против един такъв номер. Нощта, през която Гени щеше да играе робиня, щеше да бъде наистина интерес-

на. Прекрасна.

Седна до нея, любовно я погали по косата и оголения врат и я притисна към себе си. Вгледа се в лицето ѝ. Това беше Гени. Обаче го гледаше по съвсем друг начин, с изпълнени с плахо възхищение очи и с раболепно предлагаща се преданост. Вероятно ѝ харесва. Невероятно бързо си допадна с него, въпреки че не можеше да го познае, нещо дълбоко у него я привлича. И Гени го обичаше, поне така чувстваше... Цялото ѝ същество му прилягаше точно. И това същество, тази двойница, робиня, всъщност беше Гени. Нейният нов господар ѝ харесваше, желаше да му угажда. Всяка робиня желае любов с господар, който ѝ харесва, поне от нейните очи се излъчваше желание за раболепно отдаване, пълно с жадна чувственост.

«Само да ми върне любов» – говореха очите ѝ. Да, на тази робиня той ѝ харесваше.

След нежно докосване на устните ѝ се сляха в дълга гореща целувка. Целият огън на похотта му намери отзив в страстната реакция на възбуденото ѝ тяло.

Смъкна прозрачната тъкан от раменете ѝ.

– Бъди страдна! – прошепна ѝ той. – Бъди моя!

Спусна я на леглото до себе си и тя с меко отпуснати ръце се остави на ласките на неговите ръце, придружени от нежни целувки.

– Още ли си девствена?

Робинята завъртя отрицателно глава.

– Предишните ми господари ме взеха по своя воля – откровено му отговори тя. – Нали ви казаха това преди продажбата? Преди да ме купите?

Тилън окуражително ѝ се усмихна.

– Разбира се, че знам. Нали затова всичко ме... – Тилън замълча на средата на изречението. Нямахше сми-

съл да хаби думи за това Само щеше да я уплаши повече.

– Това не е важно! – утеши я той.

– Моите господари желяеха страстна любов от мен – каза тя развълнувано.

– Аа, така ли? – провлачи Тилън, целуна я по оголените гърди и с устни се придвижи към шията ѝ, до ушите ѝ: – И аз също желая това – прошепна той, докато мачкаше гърдите ѝ. Ръката му се плъзна по нейния ханш и бавно се спусна до междукрачието ѝ. Цялото ѝ тяло потрепери от полова възбуда и страстно желание за сексуална игра с него. Колко огън има Гени в себе си! Тази лисичка. И как го прикриваше, започна да осъзнава той. Всъщност, повече се изплъзваше, отколкото прикриваше. С устни се приближи към нейните гърди, нежно ги целуна, след това отново похотливо погледна нейното раболепно отдаващо се тяло, плъзна ръка под кръста ѝ и я придърпа под себе си, като я прегърна с дълга и страстна целувка. Сега беше негова.